

ΕΛΛΑΣ

ΝΕΑ Δ. ΤΖΟΠΑΣ
ΠΑΤΡΟΣ
ΕΝ ΑΥΤΗ
ΠΕΡΙΣΤΗΜΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. 138 (33)

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ Ι (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΜΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗ ΕΚΗΝΗ

ΠΕΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΝΔΗ

Ἡ εἰκὼν, ληφθεῖσα ἐκ τοῦ γνωστοῦ φανταστικοῦ δράματος τοῦ διασημοῦ Μαίτερλινγκ, παριστᾷ τὴν πρώτην συνάντησιν τῶν δύο ἐραστῶν, καθ' ἣν ὁ Πέλλιας περὶ τοῦ Μελισσανδῆος ἐκφέρει τὸν λαμόν του διὰ τῆς μακροῦς κόμης τῆς Μελισσανδῆος ὡς δι' ἀλυσσώσας ἐρωτικῆς, τὴν ὁποίαν δεκίζονται οἱ δύο ἐρασταὶ νὰ μὴ διασπᾶσιν ποτέ.

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ

Λημοσιογράφος, ο οποίος δεν υποκρίνεται ποτέ τον παρθένον, μου έδειξε προχθές εις τὸ Φάληρον τὸν χρυσόφορον φουστανελάν —χρυσή φέρεμλην, χρυσά πεσλά, χρυσά τουζλόκια, χρυσαῖς καλτσοδέταις—καί μου εἶπεν:

—“Όταν εἶδα προχθές αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔδοξίμασα ἕνα αἰσθημα, τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται ὅτι μόνον ὁ Νῶε ἔδοξίμασε, όταν εἶδε τὴν περισσευράν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ κλάδους ἐλαίας... Τὸν γνωρίζεις;—

—“Όχι.

—“Εἶνε δῆμαρχος κάποιον δήμου τοῦ Ξηρομέρου...τῆς Βονίτισης θαρῶ. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχεται τακτικά. Βλέπω νὰ τὸν γνωρίζῃ πολὺς κόσμος. Καὶ βλέπω ἀκόμη νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὰς Ἀθήνας. Ξέρει ποὺ νὰ φάῃ, ποὺ νὰ πάρῃ τὸν καφέ του, ποὺ νὰ περάσῃ τὸ πορὶ του, ποὺ τὸ ἀπόγευμά του, ποὺ τὸ βορῶν του. Θάγατα—ἰδιαιτέρως «Νέα Σαβνὴ», «Βασιτεῖα» καὶ Ἀρσινόη—Κηφισιά, Φάληρα. Εἶνε ὁ μόνος φουστανελὰς μετὰ τὸν Στριφτόμπολιν—νὰ ζῇ τάχα;— ποὺ τὸν φαίρονται ὅπου νὰ περάσῃ καὶ ὅπου νὰ κινήσῃ. Κάταστρος, χιονόβδης, τσελεπής, ἄνοιξις τῆς γεροντικῆς λεβεντιάς. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εἶχα παύσῃ νὰ βλέπω κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, μόλις τὸν εἶδα προχθές, μοῦ ἐφάνη ὡς περισσευρὰ τοῦ Νῶε. Ἡ ἐμφάνισις του εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ εἰδοποίησιν ὅτι τὸ σκάφος τῆς Πολιτείας προσήρθε, ἐπὶ τέλους, εἰς τὸν λιμένα τῶν ἐκλογῶν...

—“Εἶσθε βέβαιος;

—“Βεβαίως. Πέρνουσιν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐνομιζόμενοι ὅλοι ὅτι εἰμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν. Ἐνθυμίσεθε ὅτι ἡ Κυβέρνησις Θεοτόχῃ ἐτοιμάζει καὶ ὅλοι ἐπεριμέναν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐπῆσαν ὁ Θεοτόχης καὶ ἐσχημάτισε Κυβέρνησιν ὁ Ράλλης. Ἀπὸ ὧρας εἰς ὧρας ἐπεριμέναν τὴν δημοσίευσιν ὁσαύτως τοῦ Διατάγματος τῆς Διαλύσεως. Πάλιν ὅμως αἱ Ἀθήναι δὲν ἔπεσαν τὴν φρυσιονομίαν ἐκλογικῆς ἐποχῆς. Ἀπολείπει συνδυασμὸν ἐγένετον εἰς τὰ καρενεῖα Ζαχαράτου, ἀλλὰ κρῖν καὶ ἀφύακα πράγματα. Ἐλλείπει ἡ ζωογόνος φουστανελὰ, ἡ καυματούσσα μετὰ τῶν κύκλων τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, τῆς Ὀμονοίας, τῆς Ἀλυσίδας, τοῦ Φαλήρου. Καὶ ἤλθε μόνον ἐφέτος. Ἀδύνατον νὰ ἔχωμεν πόλεμον. Ἐχομεν ἀφαικτικὸς ἐκλογάς.

Τὸ βορῶν, διερχόμενος τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, εἶδα ἕνα κύκλον γνωστὸν πολιτευομένων καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν ἄλλον φουστανελοφόρον, παίζοντα ἀγῶνὰ τὸ κομψολογίῳ του. Μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νουν ὁ προφήτης τοῦ Φαλήρου καὶ ἐκάθησα παραπλεύρως, φρονῶν ὅτι δὲν ὑπάρχουν μυστικά μετὰ τὴν δέκα ἀνθρώπων.

—“Λοιπὸν, Διμαρχε, ... εἰσαι τῆς ιδέας ὅτι δὲν τοὺς περάσουμεν στὸ Δῆμον;—

“Ὁ Διμαρχος ἔκαμε κίνημα διασφασεῖς. Οἱ ἄλλοι εἶπαν:

—“Τὶ περιέργως ἄνθρωπος εἶσαι καί μινε! Δὲν ξέρει τώρα ὁ Διμαρχος;—

Καὶ ὁ Διμαρχος, ἐπανακτὸν τὸ κρῖν του, ἄρσεν νὰ κροτήσῃν δυο-τρὲς χάντρες τοῦ μαύρου κομπολογιῶ του καὶ ἐξηκολούθησεν:

—“Μὰς μνήσκουν τώρα οἱ Δῆμοι... Κι ἐν πρώτοις τὸ Δῆμον Π. ἀφαικτικὸς πλειοψηφία... Ἐν περὶπτώσει ὅμως καὶ ἔχομεν εἰς τὸν συνδυασμὸν καὶ τὸν Σ. τότε ἀφαικτικὸς τοῦ ἀποτελέσματος θὰ εἶναι ἀγκαταγόμενος στὸν Δεσπότη.

Ταῦτα ἀκούσας, ἐνθυμίσα τὸν πρὸς τὴν Εἰρήνην ὕμνον τοῦ Ἀριστοφάνους. Ὑμνεῖ τὰ γέλια, τὰ κροσὰ, τὰ φαγοπότια, ἀλλ' ὁ εὐλογημένος παραλείπει τὸ μεγαλύτερον ἀγαθὸν τῆς Εἰρήνης: τὰς ἐκλογάς. Φαίνεται πὺς αὐτοὶ δὲν εἶχαν πάθει ποτέ ὅτι ἡμεῖς, τοὺς ὁποῖους μία ἀπειλὴ πολέμου στερεῖ ἐπὶ τὸσα ἔτη τοῦ δικαιώματος νὰ ψηφίσωμεν καὶ νὰ ζῆτοκρανεύσωμεν.

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΓΑΛΣΙΚΑΣ ΠΑΡΕΜΗΓΗΣΕΙΣ ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΟΙ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

(Διήγημα)

Εἰς τὴν Κέρκυραν, μὴ φορὰ, ἴσως καὶ πρὸ τῆς Ἑνώσεως, ἔπῃρε ὁ Δεσπότης τῆς Ζακύνθου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀνδραδέλφον τὸν Κερκῶν. Ὁ Κερκῶν τὸν ἐφιλοξένησε στὸ δεσποτικόν. Ὅπου καὶ—ὅπως εἶνε ἐννόητον—παρετέθησαν λοκουῦλλαια γεύματα. Εἰς τὸ τραπέζιον, λοιπὸν, τοῦ Ζακύνθου τὸν ἄρεσαν καλλίτερα ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ ἀγνιμάδες υπερβολικὰ νόστιμες. Ἡ Σεβασμιότης τὸν ἐπῆρσε πρὸς τὴν ρουσιμάδα τὴν καὶ ὁ Κερκῶν τὸν εἶπε ὅτι ἡ ἀγνιμάδες αὐταῖς καλλιεργοῦνται μόνον στὴ βασιλικῶν τῶν Ἰονίων καὶ λέγονται «σγόμποι». Ἐργῆς ἔπειτα ὁ Ζακύνθου. Καὶ μετὰ κάμποσον καιρὸν ἀπέθανε ὁ Δεσπότης τῆς Κερκῶν καὶ ἔγινε ἄλλος.

Θὰ ἦτο τότε πάλιν ἡ ἴδια ἐποχὴ, ποὺ ὁ νέος Δεσπότης τῆς Κερκῶν ἐγραψε εἰς τὸν Ζακύνθον, παρακαλῶν διὰ καὶ παραγγελίας. Ὁ τελευταῖος ἔκαμε ὅ,τι ἐπεσέ καὶ ἀνῆγειρε εἰς τὸν πρῶτον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν του δι' ἐπιστολῆς, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας τοῦ ἐγραφε παρακαλῶν καὶ αὐτὸς νὰ τοῦ στείλῃ μερκοὺς «σγόμπους».

Ὁ Δεσπότης τῆς Κερκῶν ἀπόρησε διὰ τὴν παραγγελίαν. Καὶ ἐκάλεσε τὸν δάκον του καὶ τοῦ εἶπε τί ἐξητοῦσε ὁ Ζακύνθου.

—“Θὰ πρὸκειται νὰ τοὺς βάλῃ σὲ κανένα γυμνασιωτικὸ ἔργον, εἶπε ἐμβριθῶς ὁ δάκας.

—“Αὐτὸ θὰ εἶνε, εἶπε καὶ ὁ Δεσπότης. Προέπει, λοιπὸν, δὲν εὖρος καμπόσους νὰ τοὺς στείλῃς ἂν θέλουν νὰ πᾶνε καὶ νὰ τοὺς στείλουμεν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, εἰς τὸν λιμένα τῆς Ζακύνθου, οἱ περιδιαβάζοντες εἰς τὴν παλαιάν εἶδαν μετ' ἐκλήψεως ν' ἀποβιβάζεται ἕνας μικρὸς λόφος ἀπὸ καμπούρδης. Θὰ ἦσαν σχεδὸν ἑκατο. Ὅλοι οἱ ἐν θορύβῳ ἐπορεύοντο ὅλοι εἰς τὸ δεσποτικόν, ὅπου εἶπαν εἰς τὸν Οἰκονόμον ὅτι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Δεσπότην Κερκῶν εἰς τὸν Δεσπότην τῆς Ζακύνθου. Ὁ Οἰκονόμος ἐκπληκτικὸς ἔπῃρε εἰς τὸν Δεσπότη καὶ τοῦ εἶπε διὰ καὶ σγόμποι—ἔτσι ὀνομάζοντο οἱ ἐπιτηρητοὺς τοὺς καμπούρδης—ἦσαν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ἀσταλμένοι ἀπὸ τὸν Δεσπότην.

—“Α, ἔξω, εἶπε ὁ Σεβασμιότης του. Βοῆξε τους μετὰ τὸν πρὸν τὸν Δεσπότην...

Ὁ Οἰκονόμος, περισσώτερον ἀκόμη ἀπορῶν, ἐποθέτωνδὲν διὰ καπνοῦ διαπραγματικὴν σημασίαν θὰ εἶχαν ὅλα αὐτὰ, ἔπῃρε στήν κωνσῖνα,

ἔπῃρε ἕνα κἀνὸ νερό, ἔλῃρε στὸ πηγάδιον καὶ ἐκεῖ ποὺ οἱ πτωχοὶ καμπούρδης ἐπεριμέναν στήν ἀλὴν, τοὺς ἐπέχρυνε οὐρανόως. Οἱ κακόμοιροι ἐκείνοι ἤρχοντο τότε νὰ διαμαρτύρωνται γὰρ τὴν ἀπροσδόκητον ἐποδοχὴ. Καὶ ἀπῆρσαν νὰ παρουσιασθῶν ἀμέσως στὸν Δεσπότη.

Ὁ Οἰκονόμος τοὺς ἔπῃρε καὶ ἔπῃρε ἔως τὴν σάλα ποὺ ἐκάθητο ὁ Δεσπότης:

—“Σταθῆτε ἐσεῖς ἐδῶ ἀλέξω νὰ ἐμπαρὶ νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ σὰς δεχθῇ, εἶπε.

Καὶ ἐμβῆκε, ἀρῆσας ἡμικύκλιον τὴν πόρταν.

—“Ε, τί εἶνε; ἤρωτησε ὁ Δεσπότης.

—“Ἐκείνους τοὺς σγόμπους, Σεβασμιότης, τί νὰ τοὺς κάμω;

—“Νὰ τοὺς κόμῃς τὰ κεφάλια καὶ νὰ πετάξῃς τὰ κοτόνια, ἀπῆρτησε ὁ Δεσπότης...

Καὶ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ ποὺ ἀκούσθησαν εἰς τὸ διάδρομον κραναὶ φωνῆς καὶ τρόμον καὶ ἡ σκάλας ἀντήχησαν ὅταν νὰ ἐκυλίσοντο σ' αὐταῖς μπάλλαις παλαιῶν κανονίων. Ὁ Δεσπότης ἐκπληκτικὸς ἤρωτησε τί συμβαίνει. Καὶ όταν ἔμαθε τί συνέβαινε, ἔξεσκαρδίσθη σὰ γέλιο καὶ παρήγγειλε νὰ περποιοθῶν καὶ γιλοξενήσων τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Κερκῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους κατόπιν ἔμαθε ὅτι ἔκειντες ἡ ἀγνιμάδες ποὺ ἐξήρσε ἐλέγοντο «σγόμποι», ἦσαν καμπούρδης, γὰρ καὶ αὐταῖς ἔχον τὸν κομῶν ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον μετὰ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς τῶν ἀνθρώπων...

ΤΙΜ. ΣΤΑΘ.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς αἰεὶς ἀνθρώπους» λέγει ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, οἵτινες ἐργάζοντο μετὰ διπλῶν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδας. Ὁ Χριστὸς, ὡς διδάσκαλος ἡγάθης, ἀμείσως ἀναγείναι μαθητὰς καὶ προκαλεῖται αὐτοὺς νὰ εἰν ἀκολουθήσων, διὰ νὰ γίνων αἰεὶς ἀνθρώποι, ἦτοι πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι μαθηταὶ Του, προσελκόμενοι εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου.

Ὅσοι προσήλθον ἐγκαταλείπον τὰ δίκαια καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Ἰησοῦν, εἰς ἐνδοξίαν καὶ ἀνάστασιν.

Καὶ ὁ μὲν Ἀνδρέας, ὅστις, κατὰ τὴν ἱερίαν παράδοσιν, ἐκλήθη πρὸ τοῦ Χριστοῦ πρῶτος αὐτὸς νὰ γίνῃ μαθητὴς Του, λέγεται καὶ Πρωτόκλητος, ὁ δὲ Σίμων ἐπονομάσθη Κηφᾶς, δηλ. Πέτρος, πρὸ τοῦ Σωτῆρος. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ Σιμωνος, ὅπερ δηλοῖ μεταφορικῶς τὸν ἀσπιδὴ καὶ ἐν μεταβολῇ, τὸν ὑποτακτὸν καὶ βίαιον, ἐδεικνυν αὐτὸν ὅτι ὥρεται νὰ μεταβῇ εἰς ἀνθρώπον σταθερὸν καὶ ἀνεκλιντὸν χαρακτῆρος, μετὰ τὴν ἰσχυρὰν καὶ αὐτοπεποθῆν.

Ὁ Ἰησοῦς προκαλεῖ κατόπιν καὶ ἑτέρους δύο ἀδελφοὺς: Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὅπως γίνων καὶ αὐτοὶ μαθηταὶ Του.

Ὅσοι, εὐχριστοῦμενοι ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ ἐπιδοκίμωντες μετὰ τοῦ πατρὸς τῶν τὰ δίκαια τῶν σπειδῶν αὐθιγὰ εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Σωτῆρος, ἐγκαταλείποντες καὶ πατέρα καὶ πόλιν.

Τοιοῦτο ὄραμα: ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκλέξας τοὺς μαθητὰς Του, περιήρχετο μετ' αὐτῶν διὰ τὴν Γαλιλαίαν, διδάσκων εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἑβραίων τὰς ὑψηλὰς Χριστιανικὰς ἀληθείας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τὰ δόγματα καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ θεραπεύων ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους τὸν σῶματος καὶ τὰς νόσους τῆς ψυχῆς πάντων τῶν ἐν μετανοίᾳ ἐλκεμένων καὶ πίστει σταθερῶν ἀποστολῶν καὶ ὁρίσται τῆς Θεοῦ Του διδασκαλίας.

Κωνσταντῖνος ΜΑΡΓΑΡΟΥ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

„Η ΑΔΕΛΦΗ“.- „Ο ΡΟΥΒΙΚΩΝ“.- „Η ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ“.- „ΟΙ ΓΛΕΝΤΖΕΔΕΣ“

Ἡ κυρία Ἀργυρὸς Δ. Σακελλαρίου, τὸ γένος Μουστοπούλου, ἔδωκεν εἰς τὸ *Baquet* τὸ τρίτακτον δράμα τῆς «*Ἡ Ἀδελφή*». Κυρίως εἶπεν, πρὸκειται περὶ δύο ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι εἰσποροῦν νάμαρτυρησιν ἐπὶ τῆς ἐπαλθῶν τῆς σουργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως. Εἶνε ἡ Ἑλλη Μισσρά, ὅρα ἡ γῆρα τριανταπέντε ἔτων, καὶ ἡ Ἰουλίνα Κόνδη, μόλις δεκαεπτάετις. Εὐγενὴς πλάσματα καὶ αἱ δύο, μετὰ ἀμοιβαίαν ἐπιποροῦν, ἡ ὁποία ἐπετελεῖται ἐνεργετικῇ εἰς ὅλον τὸν σχεδὸν τὸ περιβάλλον. Ἡ Ἑλλη εἶνε σοφὰ, ἀγαθὴ, λογικῇ. Δὲν ἀρτεῖ τὴν ἡλικίαν τῆς, δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν νόμον, ἀδυνατεῖ πρὸς τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἐλαφρῶν καὶ ζῇ μετὰ κατὰ ἰδανικά. Ἡ Ἰουλίνα σπουδάζει ἀκόμη ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐπιβλεψιν καὶ εἶνε ὅσον γίνεται καλὴ καὶ χαριτωμένη. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ καὶ κάποιαν πονηρίαν...ἀγχιζομένη.

Συμβαίνει λοιπὸν, αἱ δύο αὐταὶ ἀδελφαὶ νὰ γνωρίζων τὸν Ἀλέξανδρον Στέφην. Εἶνε ἕνας νέος πραγματικὸς περιέργως ὁ Ἀλέξανδρος. ἔχει μὴτέρα παρλιανὴν, τὴν ὁποίαν ὑπερματᾷ, καὶ ὅμως, αὐτὸς εἶνε παρλιανός. Ὅπως τὸν ἴσως τοῦ Πόλ δὲ Κόν, τὸν ἐλκύνουν αἱ γυναῖκες, τὰ χαριτὰ καὶ τὸ κρῖν. Ἀλλ' ἐνθ' ἔχει τόσα φοβερά ἐλαττώματα, φαίνεται ἄνθρωπος ἐννευστάτων αἰσθημάτων καὶ ὁ πόθος τῶν εἰν νὰ καλλιεργεῖται, νὰ διορθωθῇ. Τὸ δράμα δὲν μετὰ πληροφορεῖται περὶ τοῦτον ἀκριβῶς, πρέπει ὅμως νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ τυφλὸς Ἀλέξανδρος ἀναβλέπει ἀπόρρον γνωρίζεται μετ' ἡ Ἑλλη. Τὴν ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ γίνῃ αἰεὶς τῆς.

Καὶ ἡ Ἑλλη, ἐπίσης ἀγαπᾷ τὸν Ἀλέξανδρον. Εἶνε ὁ ἄνδρας, τὸν ὁποῖον οὐνεοπολεῖ, ὡς λέγει, νὰ μεταβῇ διὰ τῆς ἐπιπορῆς τῆς εἰς ἀδύνατον. Τὸν ἔρωτά τῆς ὅμως τὸν κροῖται ἐπιμελῶς. Οὔτε ὁ Ἀλέξανδρος, οὔτε κανεὶς ἄλλος δὲν γνωρίζεται πὺς αὐτὴν ἀντιμεμενῇ ἡ Ἑλλη. Μόνῃ ἡ μικρὰ Ἰουλίνα καὶ μαντεύει, καὶ μόνῃ αὐτῇ, διὰ τῆς γοαίας κυρίας Στέφης, δίδει εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὴν ἐλπίδα, ἡ ὁποία θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἑλλη ἐπιμένει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ κροῖται, διὰ νὰ βεβαιωθῶν περὶ τὸν ἀληθὲν τῆς αἰσθημάτων, ἀποφασίζον νὰ τῆς παῖσιν ἕνα παιγνίδι. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν προσποιηθῇ ἔρωτα πρὸς τὴν Ἰουλίαν καὶ θὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον...

Παρέχεται ἐν ἔτος. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε πλέον ὁδύμας ποὺ οὐνεοπολίσων ἡ Ἑλλη. Ἀλλ' ἀγαπᾷ τὴν Ἰουλίαν καὶ ἡ Ἰουλίνα ἀνταποκρίνεται... Τὸ ἐξομολογεῖται ἡ ἴδια πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, τῆς ὁποίας ζητεῖ τὴν συγκατάθεσιν... Τὸν σπαρταγμὸν τῆς ψυχῆς τῆς Ἑλλῆς κροῖται τότε ὑπὸ τρελὴν χαρὰν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε καὶ ὁλοκληρῶς προσποιητῇ, διότι, ἀγαπᾷ τὴν Ἰουλίαν, ἀποφασίζει ἀμείσως νὰ θυσιάσῃ δι' αὐτὴν καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸν ἀγαπημένον τῆς. Ἀλλ' ἴδου ἔρχεται ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος εἶς μίαν ὁραίαν πράγματι σκηναίαν, ἀποκαλύπτει βαθυμυδὸν τὰ πάντα. Ἡ Ἑλλη, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς οὐνεο, Ἀθηνῶν, καὶ οὐ τὴν Ἰουλίαν ἀγαπᾷ ὁ Ἀλέξανδρος! Καὶ οἱ εὐτυχημένοι ἔρασαν συνενοῦνται ὑπὸ τὸ θαυμάσιον καὶ πολλὸν ἀνθρώπων, ἐξακουστικῇ ζήτησιν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΓΟΝΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Ὁ ἄγγλος προσωπογράφος Στόρυ (Julian Story) ἀρρηγεῖται θεατικώτατα περιστατικὰ τὸν ἀνακείμενον τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου, τότε πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, εἰς τὸ ἀτελὲς του.

«Ἦτο τὸ ἔτος 1896. Ὁ πρίγκιψ μοῦ εἶχε παραγγεῖλν νὰ συνενοῦν μετὰ τὸν ὑπασιπότην τὸν Ἑλλῆς, διὰ νὰ προσδιορισθῶν αἱ ἡμέραι καὶ ὥραι διὰ τὴν προσωπογράφεισιν του. Ὁ στρατηγὸς μοῦ εἶπε διδασκῶν εἰς τὸ ὅτι οὐδὲν ἐξημεῖοντο κατὰ αἰεὶν καὶ ὥρεται ὁ χρόνος τῶν συνενοῦν καὶ πάσης ὑποθέσεως τοῦ πρίγκιπος. Διὰ πολλὰς ἡμέρας εἶχε διατεθῇ ἐκστῆν ἡμέρας ὥρα, ἀπὸ τὰς ἑνὰς τὸ πρωὶ μέχρι προχωρημένης νυκτός, καὶ δὲν ἔμεναν οὔτε στιγμὴ ἐλευθέρου.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ στρατηγὸς μοῦ ἐγραφεν διὰ τὸ πρίγκιψ εἶχε διατάξῃ τὰς ὑποθέσεις του τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἐνδεῆ καὶ καρὸς, καὶ ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἐμελλε νὰ γείνῃ ἡ πρώτη του ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἀτελὲς μου.

Κατὰ τὴν ὁρίσθησιν ὥραν ἤλθεν ὁ πρίγκιψ μετὰ μὲν ἄνδρας, καπνίζων ἕνα γυνδρὸ σιγάρο. Πλέον ἀνεγκλίμαρτος, πλέον ἀπλὸς καὶ χαριτωμένος τρέπας δὲν εἶχε ἔως τότε ἰδῇ. Κάθε τῶνον ἐσχη-

κὸν μετὰ τῆς πονηρίας μικρούλας. Τὸ δράμα τῆς π. Σακελλαρίου θὰ ἐκέρδιζε πάρα πολὺ ἂν ἐγένετο μία ἐκτενὴς πράξις, ὅπως εἶνε ἡ «*Σάββα*» τοῦ Παγερόν, ἡ ὁποία ἔχει περὶ τὸν ἴδιον θέσον. Τώρα αἱ δύο πρῶται πράξεις εἶνε κάπως ὄχρα, καὶ μόνον ἡ τελευταία ζωοῖται. Παντοῦ ὅμως ὁ διάλογος εἶνε εὐμορφος καὶ τὰ πρόσωπα τῶν ἡρώων ὀφρὸν στήνουν. Τὸ τὰ καὶ αὐτὸ εἶνε ἴσως τὸ μεγαλύτερον προτέρημα τοῦ ἔργου. Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸκειται περὶ εὐγενούς, συμπαθεστάτης κυρίας, ἐκτάκτως καὶ παρέργως καλλιεργούσης τὰ γράμματα, νομίζομεν ὅτι τὸ παρλιανὸν δικαίωμα δὲν ἔχομεν νὰ τὴν λυτήσωμεν μετὰ καμμίαν παρατήρησιν. Δὲν θὰ ἐπιμενόμενος ἐπομένως εἰς ἐλαττώματα, μολοντὶ ὀλίγα ἡ ἐποπιδόνη δὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν. Καὶ συνενοῦμεν τὰ χειροκροτήματά μας μετὰ τὴν ἐγχαίριαν καὶ ὁμόθυμον τοῦ πρῶτου ἀκροατηρίου τῆς ὁποίας ἐκείνης ἐστέρας.

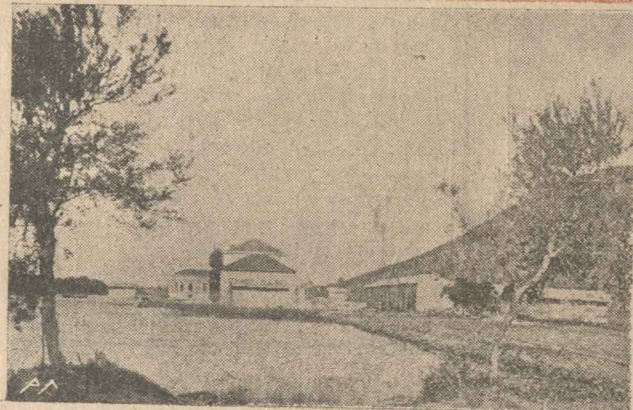
Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Βαριεῖ ἐπαῖσαν πολὺ καλὰ εἰς τὴν «*Ἀδελφήν*», καὶ ἰδιαίτερως ἡ π. Κυβέλη ὡς: Ὀλγα, ὁ π. Παπαγεωργίου ὡς Ἀλέξανδρος, καὶ ἡ π. Ἰακωβίδου ὡς Ἰουλίνα.

Ὁ «*Ρουβίκων*». Τὸ τρίτακτον δραματικὸν (Comedie) ποὺ καίει ὅλον μετὰ μὴν ἑπιτυχίαν τὸ *Baquet*, εἶνε ἔργον νέου Γάλλου συγγραφέως, τοῦ E. Bourdet, ὁ ὁποῖος μετὰ ἐπὶ μὴν ἔπῃρθη. Καὶ δικαίως. Εἶνε κατὰ πρῶτον, ἔξωτον, νοτισματικὸν καὶ πρὸ πάντων ἀληθινόν. Ἀλλὰ μολοντὶ ἡ βίσις του εἶνε ἡδύη, ὁ μῦθος του εἶνε τῶσον αἰσχρὸς, ὥστε κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἡμωροῦσιν νὰ τὸν διηγηθῶμεν ἐδῶ. Γεννάται λοιπὸν ἀπὸ τοῦτο ἕνα ζήτημα: Εἰμπορεῖ ἐν ἔργον νὰ εἶνε αἰσχρὸν καὶ ἡδύον; ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας καὶ ὁραίων; δυνάμενον νὰ εὐχαριστήσῃ ὅτι μόνον τοὺς γαργαλίζουσιν ἀπὸ τὰ σκανδαλώδη, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐννοῦντας κατὰ τὴν τέχνην;

Φαίνεται ὅτι αἰσχρὸν ἀπὸ αἰσχρὸν διαφέρει, καὶ ὅτι ἀπαντῶν κατὰ καὶ τέτοιαν διπλᾷ καὶ παρὰδοξᾷ ἔργον. Ὑπάρχον αἰσθητικῶς, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι καθεὶ ἀνθρώπου, καθεὶ φροσικῶν, καθεὶ ἀληθινῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τέχνην. Ἄλλοι ἀπεναντίας ἰσχυρίζονται, ὅτι ὅλα τὰ πράγματα δὲν γίνονται ἐργα, καὶ ὅτι ὁ τεχνίτης ὀρεῖται νὰ ἐκλέγῃ ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν τὰ ἄετα, καὶ ἀπὸ τὴν τανάετα. Διὰ τοὺς πρῶτους ὁ «*Ρουβίκων*» θὰ ἦτο ἔργον τέχνης. Διὰ τοὺς δεύτερους: θὰ κατεστάτο μετὰ τὸν τῶνον αἰσχροτήτων, ζωὴς καμμίαν διακρίσιν. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἰμεθα μετὰ τὴν γνώμην τὸν πρῶτον, δὲν νομίζομεν βέβαιον, ὅτι ὁ «*Ρουβίκων*» εἶνε ἔργον μετὰ τῆς τέχνης, ἀλλ' ὅτι διαφέρει κατὰ ἀπὸ τὴν Κοραίαν καὶ ὅτι ὁ ἱκανὸς νὰ λησμονήσῃ ἡ νὰ ὑπομ

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ.—Ο Πανεπιστημιῶν Ἑλλήν. Σύλλογος ἡ Ἑλλήν. Σύλλογος τῶν Φίλων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας κατά τὴν ἐκδρομὴν τῶν Ἀμυσίων, Ἀποστολὴς Ἡρώ τοῦ Εὐφείνου, ἐξ Ἀμυσίου.

ΚΑΛΑΜΑΤΙ.—Δυστ. ἀποψὲς λουτρῶν Καΐφρα (Ἀποστ. ὁ κ. Σ. Ι. Κ.).

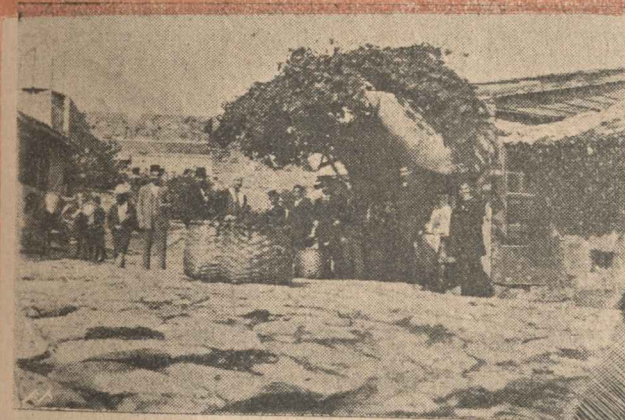
ΠΥΡΓΟΣ.—(Θήρας). Ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνης τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς. (Φωτ. κ. Ἀντ. Ν. Λαγκράδα).

ΣΙΚΑΓΟΝ.—Εἰς τὴν λίμνην τοῦ ὁμωνύμου "COLUMBIA PARK" κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξοχικῆς πανηγύρεως τῆς Κοινότητος Σικάγου. Πρῶτος ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶ εἶναι ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Γ. Παπαηλίου ἱατρός καὶ παραπλεύρως αὐτοῦ ὁ ἀνταποκριτὴς κ. Εὐάγ. Χ. Γεωργακόπουλος.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ.—Συμπλέγμα τοῦ μουσικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Ἑλλήν. Σύλλογος ἡ Ἑλλήν. Σύλλογος τῶν Φίλων τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας κατά τὴν ἐκδρομὴν. (Ἀποστ. Ἡρώ τοῦ Εὐφείνου, ἐξ Ἀμυσίου).

ΣΙΝΩΠΗ.—Ἡ ἀγορὰ. (Ἀποστ. ὁ κ. Διτ. Γ. Γιαννοῦ σης, Λεωνιδεύ).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.—Ὁμοῖος μαθητῶν τοῦ Ἑλληνιστικοῦ Λυκείου κ. Χατζηγεωργίου διακοσμοῦντες. (Ἀποστ. ὁ κ. Κων. Δ. Μαρτίνας).

ΝΕΒΙΣΚΑ (Μακεδονίας).—Ἡ κηδεὶα τοῦ ἀποθανόντος ἐδερμέντου τῆς Ἑλλήν. Κοινότητος Θ. Γ. Τσιόλη, ὅστις κατέλειπε ὅλην τὴν περιουσίαν εἰς τὰ ἑλλην. ἐκπαιδευτήρια. Εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνης φαίνεται ὁ Μητροπολίτης Μονλευνὸν κ. Σπυρίδωνος. (Ἀποστ. ὁ κ. Μ. Ν. Τσιόλης, ἐκ Νεβίσκας).

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

8

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Η θρασιότερη κόρη του χωριού Πατριάρχου της Πείρας Βασιλική Κονταξή ηγορούσα από ανθρώπους του τωρινού των Ιωαννίνων "Αλφειάδα" και εκλεχθή εις τὸν γαμβρόν του. Ἦτο ὁμοῦ τῶν ὁμοίων καὶ εὐφυῆς, ὥστε ὁ "Αλφειὶς" τὴν ἠγάπησε καὶ εἰς τέλος τὴν ἐνέταξε. Ἐνῶς ἤμουν ὁ τωρινὸς Βασιλικὴ ἀπέλαυνε πάσης τιμῆς καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ "Αλφειὶς" περιέπεσε εἰς τὴν δυσμενίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ ἠναγίσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν φρούρον "Ἰτε-Καλέ", κακοδικούμενος ἀπὸ τοῦ Χουρσίτ πασά, ὁ Βασιλικὴ εἰς ἐννομιμότητα τὸν ἠκολούθησε. Ὁ "Αλφειὶς" αὐτοφύως ἀναπῆν αὐτὴν καὶ ἐπιτοπὸν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀναγάγῃ καὶ εἶναι ἐτούτῃ νὰ ἀποθάνῃ ματὴ του. Τὴς ἐπέδειξε βασιλεῖα πλὴν πυλῶν καὶ φρονιμὸν ἀνιμῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διὰ μετὰ τὸν πότμον εἰς τὴν πατρίδα, ἡ ὁποία ἐκφυγνικὴν δὲ ἔβαλε καὶ τοὺς δύο αὐτὰ τὰ εἰρήνια τοῦ φρουρίου. Ἡ Βασιλικὴ δὲν εἰδίδετο νὰ ἀπολογισθῇ εὐλογίαν, ὅτι δέχεται νὰ ἀποστῇ δι' αὐτὸν πᾶν ὅσον.

(Ἡ συνέχεια)

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἤρριξε τὴν δυσπιστίαν τοῦ πασά πρὸς τὴν Βασιλικήν.

Ἐκείνη, ὅπως ἄλλοτε εἰς τοὺς εὐτυχισμένους καίτοι, ἀκουσθεὶς τὴν κεφαλὴν τοῦ "Αλφειοῦ" εἰς τὰ γόνατά της καὶ ἐκοίμισε τὸν ἀγωνιῶντα πολιορκούμενον, ἐνθ' αὐτὸς ἐπάλασε μεταξὺ δύο ἰσθμῶν, αἱ ποταμοὶ τὸν ἐκασάντων.

Τὸν ἠγάπα ὁ Βασιλικὴ·
Ἀλλὰ τότε διατὶ νὰ τὴν θυσίῃ;
Ἀλλὰ ἂν δὲν τὸν ἠγάπα;
Ἄν μέσα εἰς τὰς στυγερωτέρας στιγμὰς τοῦ βίου του ἐστρεφετο καὶ τὸ μόνον ζῶντος, τὸ ὅποιον εἶχε προσελάς;

Καὶ ἐστάναι ἐκείνῃ εἰς τὰς ἑλλείψεις στυγμὰς τοῦ ὅπου του, καὶ ὅταν ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔβλεπε τὴν Βασιλικήν νὰ καλεῖ.

Ἦναι ἀπὸ τὰς ὀλίγας γυναῖκες τῆς ἱστορίας, αἱ ὅσαι ἀπὸ τὴν ἐσχάτην ἀσχυρίαν ἀπέκτισαν τὴν φροσύνην καὶ τὸν ἀνδραμὸν καὶ τὸν μεγαλειότερον πλοῦτον τῆς ἐποχῆς τῶν, διὰ νὰ καταλήξῃ ὅλη αὐτὴ ἡ γλῶσσά καὶ ἡ δόξα μέσα εἰς ὀλίγους πῆχους γῆς, ἐπουερέθη, κλεισμένη, πενιαλέα καὶ ἀγωνιώσα, ἐπ' αὐτὴν ἀπὸ βαρέλια πυρρίδας, μὲ ἕνα ἀενάως καίοντα λῦχνον πλῆγόν. Ἐτοίμων νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς καπνίζοντα συντρίμμα.

Ἐρριχνεν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ Βασιλικὴ, ἐλαττοῦσα μὲ τὴν ἀγάπην τῆς τὴν ὀδύνῃ τοῦ "Αλφειοῦ", μὲ ἕνα κακοτυχεῖς δαίμονα ἀρρωστώσεως, ὅς ἐν ἄλλαις στυγερωτέρας στιγμαὶ ὀδύνῃς διαλέγησαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ

ὑπέφερον εἰς τὸ "Ἰτε-Καλέ" ὁ "Αλφειὶς" καὶ ἐδέχθη νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ, ὅπως τοῦ προέτεινε ὁ Χουρσίτ. Ποῦ νὰ εὖρε ὅμως τὰ τελευταῖα συντρίμματα τῆς δόξης του;

Μέσα εἰς τὴν Λίμνην τῶν Ἰωαννίνων εὐρίσκειται ἕνα περὶ τὴν νύκτα, μίαν χαρμονίαν φυσικῆς καλλονῆς.

Εἰς τὸ νύκτα αὐτὸ εἶνε κτισμένη ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὁ "Αλφειὶς" καὶ νὰ ἀναμείνῃ τὸ τέλος τῶν διαπραγματεύσεων μὲ τὸν πολιορκητὴν του.

Καὶ τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι τὸ Μοναστήρι αὐτὸ φά ἦτο ὁ τάφος του, καὶ τοὺς φόβους τοῦ αὐτοῦ ἀνεκοίνωσε καὶ εἰς τὴν Βασιλικήν.

Μία μόνη παρηγορία τοῦ ἔμενε: ἡ γυνὴ αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ἠγάπα.

Ὁ θρασυρροὺς τοῦ ἦσαν ἀνοψέλειος πλέον, τὴν ἔσχεν τὸν τὴν εἶχε χάσει.

Ὁ στρατὸς τοῦ τὸν εἶχεν ἀφῆρη. Θὰ ἔχανε τώρα καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα, τὴν ὅποιαν εἶχε συλλαβεῖ ἡ μακρὴ του φυγῇ, νὰ τινάξῃ εἰς τὸν αἶρα τὰ Ἰωαννίνα, νὰ ἐκδικηθῇ εἰς τὰς τελευταίας του στιγμὰς, νὰ ἀποθάνῃ μέσα εἰς τὸν ὀλεθρον καὶ τὸ αἶμα, ὅπως ἔχρησε μέσα εἰς αὐτὰ.

Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ παρηγορεῖτο μόνον, διότι ἔβλεπε τὴν Βασιλικήν ματὴ του, διότι τὴν ἔβλεπε πρόθυμον νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα.

Δὲν ἐπίστευεν ὅμως εἰς τὴν εὐκρινειάν της καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἀκολουθεῖ, διότι δὲν ἔμπορει νὰ πράξῃ ἄλλως.

Αἱ ἄλλαι γυναῖκες τοῦ χαρμενίου εἰς τὸ "Ἰτε-Καλέ" ἔρχοντο νὰ διαβάλλουν τὴν Βασιλικήν.

Εἶχε χάσει πλέον τὴν δύναμιν τοῦ ὁ "Αλφειὶς" καὶ εἶχε χάσει καὶ τὴν ἑαυτοῦ καὶ ὁ Βασιλική.

Τότε δὲν τὴν ἐφοδούντο πλέον καὶ ἐμύνησαν εἰς τὸν "Αλφειὶς", ὅτι αὐτὴ συννοεῖτο μὲ τὸν Χουρσίτ νὰ τὸν παραδώσῃ. Αὐτὴ ἡ συκοφαντία ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ἔχθρας τῶν γυναικῶν τοῦ χαρμενίου, αἱ ὅσαι εἶχαν παραμεληθῇ ἀπ' αὐτοῦ ὁ Βασιλικὴ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ.

Εἰς τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας ὁ "Αλφειὶς" ἔχανε πλέον καὶ τὴν ὑστάτην παρηγορίαν του, ὅτι ἠγάπατο ἀπὸ κάποιον.

Ἡ Βασιλικὴ ἔχανε θερμὰ δάκρυα, ὅταν ἔμαθε τὴν διαβολὴν.

Ἐπεσον εἰς τοὺς πόδας τοῦ "Αλφειοῦ" καὶ τὸν ἐξώρ-

ισεν νὰ ἐγνώριζεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ, ὅτι αὐτὸ τὸ διάδομά της, εἰς τὸ ὅποιον τὴν ὤθει ἡ φρίκη τοῦ θεάματος τῶν υπογείων τοῦ "Ἰτε-Καλέ", τὸν γεμίσαν ἀπὸ βαρέλια πυρρίδας, φά ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον φά ἐγχερίμενος διὰ νὰ χαθῇ ὁ "Αλφειὶς", διὰ νὰ χαθῇ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ βυθισθῇ ἀπὸ τὴν γλῶσσά καὶ τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμὰς εἰς τὴν ἀνάσταναν, εἰς τὴν καταπτώσιν, εἰς τὴν κραυγαλωτὴ μέθην, εἰς τὴν ὅποιαν ἔπειτα κατήγινε!

Ἐφάσαν, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ὁ "Αλφειὶς" καὶ ὁ Βασιλικὴ, μὲ τοὺς ὀλίγους ἀκολουθῶντες τῶν, εἰς τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

ΜΙΑ ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ

Ἀς μὰς ἐπιτρέψουν τώρα οἱ ἀναγνώστῃ μας ν' ἀνοίξωμεν μικρὰν παρένθεσιν, διὰ ν' ἀγγηγοῦμεν τοὺς ἔρωτας τοῦ "Αλφειοῦ" μετὰ τῆς Βασιλικῆς, ἐκινδυνεύσαντες νὰ ψυχοῦμεν εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ τωρινού πρὶν περῶμεν τὴν ἀγγηγίαν τῆς ἐκείνης.

Τὴν Βασιλικήν φά συναντήσαμεν ἐν νέου, ὅταν ὁ "Αλφειὶς" ἔρχετο εἰς τὸν κερὸν τέλος τοῦ "Αλφειοῦ", ὅποτε φά τὴν παρακολουθῶμεν μεταβαίνουσαν εἰς Κωνσταντίνην, ἐπιστρέφουσαν ἐν νέου εἰς Ἱππερον, κατατεύγουσαν εἰς Νάυπλιον, περνομένην κατόπιν, γημινεῖουσαν καὶ μεθύουσαν, μέχρις ὅτου ἴδωμεν αὐτὴν ἐγκαθισταμένην εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Κατοχή, ὅπου, δαπανώσα ἀσώτως τὰ τελευταῖα λεῖψανα τῆς μεγάλης περιουσίας της καὶ τὰ τελευταῖα ὅπλα τῆς καλλονῆς της, παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς τὸν Θεὸν ὡς χριστιανή.

Ἀς ἀνακόψωμεν λοιπὸν τὴν ἱστορίαν τῆς Βασιλικῆς, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν πραγματικὸν μετὰ τὸν τῶν ἐρωτῶν τοῦ "Αλφειοῦ", διότι καὶ οἱ ἔρωτες τοῦ θηρίου τοῦτοῦ ἔχουν ὀλίγη τὴν ἐρυσφύτητα τῶν ἐγκλημάτων.

Θὰ διηγηθῶμεν δὲ ἕνα ἀκόμη ἔρωτα αὐτοῦ, ὁ ὅποιος συνεχίζοντες κόσμον, διὰ τὴν μεγάλην τραγωδίαν μὲ τὴν ὅποιαν ἐτελείωσε.

Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΗ

Τὸ ὄνομα τῆς Φροσύνης εἶνε γνωστὸν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν καλὴν τῶν χωρίων τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος νὰ μὴ γινώσκῃ ἐκ παραδόσεως τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀρχόντισσαν τῶν Ἰωαννίνων, ἡ ὅποια εἶχε τὸ ἀνύχημα νὰ εἶνε ὀραία καὶ νὰ εἴη εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἔζη, καὶ ὁ "Αλφειὶς" πασά.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι σήμερον καθεὶς καρδία νεαρὰς Ἑλληνίδος δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησιν της εἰς τὸ ὄνομα τῆς Φροσύνης ἢ ἐπὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἀκοῆς νὰ φάλλεται εἰς κάποιον μακρινὸν μέρος, μὲ τὴν ῥομφαίαν τοῦ αὐτοῦ, τὸ τραγοῦδι τοῦ Βαλαορίτου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῶν αἰώνων τὸν πόνον τοῦ Μοναχάρ:

«Φροσὴ ἡ, μ' ἐστειλάν
νὰ πάω στὸ ἔξω,
νὰ πάω στὸν πόλεμο,
μὲς σὴν φωτιά.
Βράϊ! ἀπ' τὰ χεῖλῃ σου
τ' ἀγαπήμενα
δὸς μου γὰ σύντροφο
χίμα φιλὰ»

Ἡ τ' ἄλλα δημοτικὰ τραγοῦδια, τὰ ἐξεληνόντα ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ καὶ φρονιμὸν τὴν ἀπόλειαν τῆς Ἑλληνίδος γυναίκας:

«Φροσὴ Βουρβίς, φροσὴ Θεοκράτης
τ' εἶν' τὸ καὶ τοῦ ἰνέρι!
Σ' τὰ Γιάννενα, σὴν Ἀθήνη!
Ἰέτε, κορδαὶς φιλῶσαι;
τ' εἶν' τὸ καὶ τοῦ ἰνέρι!
Ἐκρίσανε ταῖς Ἀκακίαι
μὲ τὴν Κυρὰ Φροσύνη!

Ἄλλοι... χαλαρὸς ποὺ ἔγινε!

«Χίμα καρτάρια ἄχαρη
θὰ ὀξὼ μὲς σὴν Ἀθήνη
γὰ νὰ γλυκάνουν τὰ νερά
νὰ πῇ ἡ Κυρὰ-Φροσύνη...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΕΥΦΥΙΑ ΠΙΘΗΚΟΥ

Εἰς τὸ ἱπποδρόμον τοῦ Λονδίνου, εἰς πύθκος, ἀσφυκτικὸς Κόνοσος, κίβητι θαύματα. Τρώων κρατεῖ ἀμέλειος τὸ μαζαρεῖ καὶ τὸ πηροῦν του. Ἐμῖται τοῖς ποταμοῖς τοῦ με γάλα, οἷται ἄχαρη καὶ διαμαρτὶ μὲ τὸ κουτάλα πρὶν ἢ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ γαίματος ὁ Κόνοσος ἐξέρχεται ἐκ τῆς θήρας ἐν σιγῇ, καὶ ἀπῆλπι διὰ κηρίου καὶ τὸ κατνέζει. Κατόπιν ἡ σφαρ κενὴ τὸν πρὸς κατάκλισιν εἶναι ἐκτελεσμένη. Σκορπιώνει τὰ φρογάτα του, ἵδαι καὶ ἔχει τὰ ἐποδῆματά του καὶ τέλος δὲν λησμονεῖ τὸ στήρι.

ΑΙΘΕΡΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΕΙΤΑΙ ΥΠΟ ΓΗΡΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

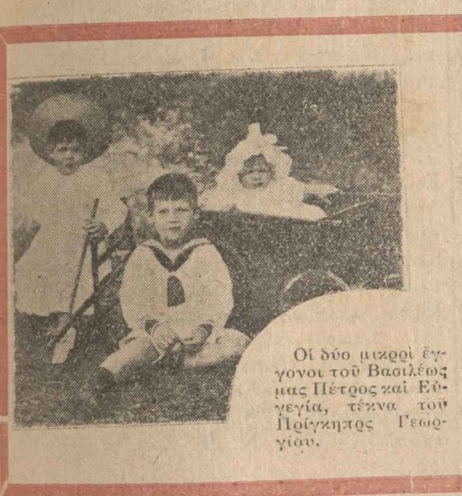
[Μερικὰ συμβολαῖα τῆς βαρονίδος STAFFE]

Ἡ τέχνη τοῦ νὰ καταπολεμῇ μία γυναῖκα τὸ γῆρας συνίσταται εἰς τὰ ἑξῆς:

Νὰ μὴ τὸ φοβῆται ἐν πρώτοις καὶ νὰ μὴ τὴν καλεῖ ὁ γῆρας ὅτι παρερχομένη τὰ ἔση.

Νὰ μὴ θέτῃ εἰς ἐνέργειαν μέσα ἄτοπα, παράλογα, ἐκτελέσαντα, μὲ τὴν ματαιάν ἑλπίδα ὅτι δι' αὐτὴν θὰ βραδύνῃ ἡ ἔλευσις τοῦ γῆρατος.

Νὰ παρηγορῇ τοὺς νεανικαὺς καλλοπισμοὺς καὶ

Οἱ δύο μικροὶ ἐγγονοὶ τοῦ Βασιλεῖος καὶ τῆς βασίλισσας, τὴν Παναγιώτην τῆς Γεωργίου.

τὴν ἀμφοτέρω, πράγματα, τὰ ὅποια δέχονται περισφύρει τὴν παρακλὴν τῆς ἡλικίας.

Νὰ εἶναι εὐπροσέχορος πρὸς τὰς νέας, νὰ τὰς ἀγαπᾷ, νὰ μὴ τὰς ἐλπίσῃ.

Νὰ ἀποχωρῇ ἀσπιεσπῶς τοῦ ἀγῶνος καὶ νὰ μὴ ᾔσῃ νὰ ἀναγκασθῇ μὲ τὰς θυγατέρας της.

Νὰ εἶναι πλήρης στοργῆς καὶ ἀγαθότητος πρὸς τοὺς καὶ αὐτὴν, διὰ νὰ μὴ ἀποζητῇ ἡ καρδία της.

Νὰ ἐκπολεμῇ νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ζῇ, νὰ μὴ ἀσπῇ τὴν πρόσο-

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν Κοήνην: «Πέσε, πῆτα, νὰ σὲ γάω».

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

δὸν καὶ νὰ μὴ μετριοπαθῇ ἀλγόνος, ὅτι ἡ προσηγομένη γενεὰ ἦτο καλλίτερα τῆς σημερινῆς.

Νὰ εἶναι ἀγαθὴ καὶ εὐσεβὴς πρὸς τοὺς πηροῦν της. Νὰ μὴ κατανῇ ὀχλοῦν μὲ ἰδιοτροπίας καὶ ἀδυναμίας.

Νὰ γείρῃ διπλασίως φιλόθεος... ὁλοῦν νὰ περιποιητὴν περισσότερον τὸν ἐαυτὸν τῆς ὥς πρὸς τὸ θυγεῖν μέρους, διότι μολὶς παρατήσῃ καρεῖς μερικὰς σιγηθείας καθαραιότητος, τὸ γῆρας προχωρῇ τροχάδην! μὴ δὲ ἡλικιωμένη γυνὴ ἀπεριποίητος καὶ ἀκαθάριτος εἶνε ἡ νεότης ἀπερθεστέρα ἀπὸ μίαν νέαν ἀτημέλητον.

Νὰ ἐνδύεται τέλος μὲ κομψὴν ἀπλότητα καὶ μὲ πλοῦσαν σοφισμένην, χωρὶς περὶ τὰς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ μὲ χάριν.

Κίος-Τουρκίας

Δις ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΒΑΝΔΑΡΟΥ

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ἡ νέα βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἀνετράφη ἀσθητικῶτα παρὰ τῆς μητρὸς της Λουκίας τοῦ Τεκ εἰς τὸ λευκὸν ἀνέστηρον τοῦ Οὐάιτ-Λόδς, τὸ κοινωμένο ἐντὸς τοῦ πύργου τοῦ Ρετορνδ, ὅπου ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος διήλθεν ἀρκετὰ ἐτὴ τῆς νεότητος αὐτοῦ ἡλικίας. Ἡ νεοῦα πριγκίπισσα ἠρρότι ἐντελὴς τὰ ἦθη τῆς μεγάλης Λαοκονίας κοινωρίας, διότι σπανίως ἐμφανίζετο εἰς αὐτήν.

Μίαν ἡμέραν διεξήγετο εἰς τοὺς κήπους τοῦ Κιντ φιλανθρωπικῇ εἰς ἀγορὰ, εἰς τὴν ὅποιαν μετέρχον αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ἡ νεοστὰτὴ Μαίη. Ἡ τελευταία ἐκώλυνεν ἐν οἰκίῳ εἰς τὴν νεοίαν, ἡ ὁποία, μαριώδης συλλογὴς αὐτογράφων, παρὰ τὴν πριγκίπισσαν νὰ ὑπογράφῃ ἐπὶ τοῦ οἰκίδου.

— Ἐδωρίστω, ἀλήτη-σεν ἐκεῖνη. Ἀλλὰ μήπως κάμετε λάθος; Ἐγὼ δὲν εἶμαι πριγκίπισσα ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Οὐαλλίας. Τὸ ὄνομά μου εἶνε Μαίη τοῦ Τεκ.

Καὶ ἡ μικρὰ πριγκίπισσα ἠσθάνθη ἀλαφροῦς, καὶ ἡ ἀσπὴν τὴν πρόσο-

φύσιν ἀρκετὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀγορασθείας.

Κίος-Τουρκίας

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΒΑΝΔΑΡΟΥ

Τὰ ἐλαττώματα τοῦ πνεύματος ἀδελφούν κατὰ τὸ γένος, ὅπως τὰ ἐλαττώματα τοῦ προσώπου. Ἀδελφ. Μπουβίδη: La Rochefoucault

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Οι απορροφές βράχοι οί πλαισιούντες τήν μικράν Μονήν τοῦ Ροζίνου παρὰ τὸ Μενεζικόν. Πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Γάλλος ἐνοικιαστής τῆς Μονῆς αὐτῆς, ἥτις ἀνήκει εἰς τὴν ἐν Ἀγ. Ὁρει Μονήν τῶν Ἱβήρων. Πρὸς τ' ἀριστερὰ ὁ ἴδιος μετὰ τοῦ φίλου του κ. Γ. Βούστου, περιηγόμενοι τὰς ὄχθρας κοίτας τοῦ διαβόλου Βουλγάρου λησίου Σανδύακη.

(Φωτογραφία τοῦ κ. Α. Φίλπο'λου· ἐκ Θεσσαλονίκης.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ,"

"ΤΟ ΑΚΑΘΟΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ,"

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ "ΚΡΑΤΟΥΣ" Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1